

Η πτήση θαύμα: Το αεροπλάνο που άνοιξε στα δυο στον αέρα και από τους 95 επιβαίνοντες επέζησαν οι 94 – Από το facebook της συανδέλφισσας Ελένης Μπαβέλα

Είναι μερικές φορές που η τύχη (ό,τι και αν σημαίνει αυτό...) παίζει καθοριστικό παράγοντα στις ζωές μας – θετικά ή αρνητικά. Και όταν λέμε στις ζωές μας, ειδικά για το γεγονός που αναφέρεται στο άρθρο που θα σας παρουσιάσουμε σήμερα, ακριβολογούμε...

Είναι λοιπόν μερικές φορές που... σε θέλει! Αυτό ακριβώς μπορούν να ισχυριστούν σίγουρα οι 94 από τους 95 επιβαίνοντες της πτήσης 243 της Aloha Airlines που επιβιβάστηκαν στο αεροπλάνο στις 28 Απριλίου 1988 για να ταξιδέψουν από το Χίλο της Χαβάης στην πρωτεύουσα Χονολουλού.

Κατά τη διάρκεια της πτήσης στα 24.000 πόδια (!) αποκολλήθηκε μέρος της οροφής του αεροσκάφους! Και όμως, από τους 95 επιβαίνοντες επέζησαν με μερικούς μόνο τραυματισμούς οι 94! Από θαύμα δεν υπήρξαν τότε περισσότερα θύματα. Όπου «θαύμα» βέβαια και επειδή ΠΑΝΤΑ όταν αναφερόμαστε στην τύχη δεν πρέπει να ξεχνάμε το ρητό «συν Αθηνά και χείρα κίνει», έβαλε και το χεράκι του ο έμπειρος, ψυχραιμος και τρομερά επιδέξιος πιλότος της πτήσης...

Το άρθρο με αυτήν την απίστευτη, αληθινή ιστορία το βρήκαμε στην προσωπική σελίδα του facebook της **συναδέλφισσας Ελένης Μπαβέλα** (καταστήματα Αγίου Σώστη, Αερολιμένος, Αγίας Παρασκευής και σήμερα εργάζεται στη Μονάδα Διεθνούς Εμπορίου στη Λεωφόρο Καβάλας), μέλους και του Δ.Σ. του Συλλόγου Εργαζομένων (ΣΥΙΛΤΕ).

Η πτήση θαύμα: Το αεροπλάνο που άνοιξε στα δυο στον αέρα

και από τους 95 επιβαίνοντες επέζησαν οι 94

Η πτήση θαύμα της Aloha Airlines κατά την οποία αποκολλήθηκε το πάνω μέρος της ατράκτου, θα μπορούσε να είναι σενάριο κινηματογραφικής ταινίας του Χόλιγουντ.

Πτήση θαύμα της Aloha Airlines: Για το πλήρωμα ήταν ακόμη μία πτήση ρουτίνας

Για τον πιλότο Robert Schornsteheimer, αλλά και για το υπόλοιπο πλήρωμα της πτήσης 243 της Aloha Airlines, που συνέδεε το Χίλο με την Χονολουλού το μεσημέρι της 28 Απριλίου του 1988, ήταν μία ακόμη πτήση ρουτίνας.

Θα διαρκούσε σε καθαρό χρόνο πτήση κοντά στα τρία τέταρτα, οι αεροσυνοδοί θα υποδέχονταν τους 89 επιβάτες, στην πλειονότητά τους τουρίστες, με ένα χαμόγελο και ένα «αλόχα» στα χείλη, ο πιλότος τους θα τους ενημέρωνε για τον καιρό και για τα νησιά που θα έβλεπαν δεξιά και αριστερά από τα παράθυρά τους, ενώ μέχρι να σερβιριστεί το μικρό γεύμα – σ.σ. μην ξεχνάτε είμαστε στο 1988 – το Boeing 737 με το παράξενο όνομα, Queen Liliuokalani, θα είχε φτάσει στον προορισμό του. Νέα χαμόγελα, νέα «αλόχα» και ξανά έτοιμοι για την επόμενη κοντινή πτήση της ημέρας.

Ξεκίνησε για τη Χονολουλού με 6μελες πλήρωμα και 89 επιβάτες

Και όμως η πτήση 243 της Aloha Airlines, εκείνη την Πέμπτη, έμελλε να περάσει στην ιστορία. Προσγειώθηκε στο αεροδρόμιο του Χίλο και μετά τον τυπικό – ή καλύτερα για τους τύπους – έλεγχο, ξεκίνησε στις 13:25 με εξαμελές πλήρωμα και 89 επιβάτες την πτήση για την Χονολουλού.

Αποκολλήθηκε το πάνω μέρος της ατράκτου και οι επιβάτες της πρώτης θέσης έβλεπαν τον ουρανό

Γύρω στις 13:48, και καθώς το αεροσκάφος είχε «οριζοντιωθεί» στα 24.000 πόδια και από τα φιλιστρίνια φαινόταν το Μάουι,

ένας εκκωφαντικός ήχος, σαν κάποιος να τσαλάκωνε μια χάρτινη σακούλα μέσα στο αυτί σου, άλλαξε εντελώς το σκηνικό. Πλέον οι επιβάτες της πρώτης θέσης – και χωρίς αυτό να είναι προνόμιο – μπορούσαν να δουν και τον ουρανό καθώς είχε αποκολληθεί το πάνω μέρος της ατράκτου.

Το μόνο άτομο που έχασε τη ζωή του ήταν μία αεροσυνοδός με πολυετή εμπειρία

“Τα πάντα πετούσαν γύρω μας, βιβλία, χαρτιά, χρήματα” θυμάται ο επιβάτης Stranford Samson, ο οποίος είδε με τα μάτια του την αεροσυνοδό Clarabelle Lansing να χάνεται μέσα στην τρύπα που είχε ανοίξει.

Όσο και αν φαίνεται περίεργο η 58χρονη αεροσυνοδός με την 37χρονη εμπειρία στους αιθέρες ήταν το μόνο άτομο που έχασε την ζωή του στο συγκεκριμένο δυστύχημα. Παρ’όλες τις έρευνες, το σώμα της, ή κάτι από αυτή, δεν βρέθηκε ποτέ.

Το Boeing πήγαινε μία αριστερά, μία δεξιά και απότομα καθοδικά. Ο Frank Rizzo που εκείνη την ώρα επέστρεφε από το μεσημεριανό του γεύμα στο Μάουι και έβλεπε το αεροπλάνο από το παρμπρίζ του αυτοκινήτου ανέφερε ότι δεν έμοιαζε με επιβατηγό, αλλά για κάποιο cargo που είχε τις πόρτες του ανοιχτές.

Οι επιβάτες δέχονταν επίθεση από διάφορα πράγματα που εκσφενδονίζονταν

Την ίδια ώρα που οι επιβάτες προσεύχονταν και έψελναν ομαδικά ύμνους, καθώς δέχονταν επίθεση από διάφορα αντικείμενα που εκσφενδονίζονταν από τα ντουλάπια που είχαν ανοίξει, στο πιλοτήριο το τιμόνι κρατούσε η 36χρονη συγκυβερνήτρια Madeline “Mimi” Tompkins.

Αν και η ίδια είχε σημαντική εμπειρία με 8.000 ώρες πτήσης από τις οποίες οι 3.500 στο συγκεκριμένο τύπο αεροσκάφους, ο 44χρόνος κυβερνήτης Robert Schornstheimer ήταν αυτός που

ανέλαβε δράση για την αναγκαστική προσγείωση. Μπορεί να μην είχε πολύ περισσότερες ώρες στο ενεργητικό του (8.500) είχε όμως σχεδόν διπλάσια πείρα στα Boeing 737 (6.700 ώρες) από την συνάδελφό του.

Πλέον και οι δύο μπορούσαν να δουν απευθείας τι συνέβαινε στον χώρο των επιβατών καθώς και η πόρτα του πιλοτηρίου είχε αποκολληθεί.

Αναγκαστική προσγείωση στο αεροδρόμιο Καχουλούι του Μάουι

Μιας και υπό τις παρούσες συνθήκες το αεροσκάφος δεν ήταν σίγουρο αν θα έφτανε ποτέ στη Χονολουλού, ο πιλότος πήρε την απόφαση να το προσγειώσει στο κοντινότερο αεροδρόμιο που δεν ήταν άλλο από το αεροδρόμιο Καχουλούι στο Μάουι.

Με παροιμιώδη ψυχραιμία, όπως ακούγεται και στο ηχητικό ντοκουμέντο στο τέλος, η συγκυβερνήτης ζητάει από το πύργο ελέγχου την άδεια για την αναγκαστική προσγείωση, την οποία και πραγματοποίησε 13 λεπτά αργότερα.

Υπήρχαν και 8 βαριά τραυματίες

Οι φουσκωτές τσουλήθρες άνοιξαν και οι επιβάτες, αυτοί που τουλάχιστον μπορούσαν να κινηθούν – καθώς υπήρχαν και 8 βαριά τραυματίες – κυλούσαν γρήγορα έξω από το αεροσκάφος για να πατήσουν ξανά σε έδαφος για να επιβεβαιώσουν ότι γίνονται ακόμη και στις ημέρες μας θαύματα.

Δεν ήταν λίγοι οι επιζώντες που έτρεξαν να ευχαριστήσουν τον Schornstheimer για την σωτήρια προσγείωσή του. Ο επιβάτης John Lopez αναφέρει ότι τον “ασήμωσε” για την ομαλή κάθοδο που πραγματοποίησε: “Ήταν σαν να οδηγούσε μία Cadillac”. Ο πιλότος απλώς αρκέστηκε να αναφέρει ότι έκανε το καθήκον του.

Κανείς δεν μπορούσε ποτέ να φανταστεί ότι στο παραδεισένιο νησί του Ειρηνικού θα μπορούσε να συμβεί ένα μεγάλο ατύχημα και έτσι δεν είχε προβλεφθεί να υπάρχει και ο αντίστοιχος μηχανισμός.

Καθώς το νησί διέθετε μόνο δύο ασθενοφόρα, τη μεταφορά των τραυματιών – οι περισσότεροι ελαφρά, με μώλωπες και γδαρσίματα από τα αντικείμενα που είχαν δεχθεί αλλά και τις απότομες αναταράξεις – ανέλαβαν τα τουριστικά φορτηγάκια.

Παράλληλα, συνταξιούχοι γιατροί που είχαν αποσυρθεί στο νησί επιστρατεύτηκαν για να περιποιηθούν τους τραυματίες. Δύο νοσοκόμες που βρίσκονταν κοντά στο αεροδρόμιο ανέβηκαν στο αεροσκάφος να προσφέρουν τις πρώτες βοήθειες σε αυτούς που αιμορραγούσαν.

Πού οφείλεται το δυστύχημα;

Το αεροσκάφος είχε μέχρι την στιγμή εκείνη 35.496 ώρες πτήσης και 89.680 απογειώσεις-προσγειώσεις. Μπορεί η σχέση των δύο προαναφερθέντων αριθμών να ακούγεται στους περισσότερους

παράλογη, αλλά ο κύριος όγκος των πτήσεών του αφορούσε την από αέρος σύνδεση των νησιών που αποτελούν το σύμπλεγμα της Χαβάης.

Είναι χαρακτηριστικό ότι από το πρωί μέχρι το μεσημέρι της ημέρας του ατυχήματος είχε ήδη πραγματοποιήσει τρία δρομολόγια από την πρωτεύουσα Χονολουλού σε Χίλο, Μάουι και Κάουι.

Τι ανέφερε η έκθεση των εμπειρογνομόνων

Η έκθεση των εμπειρογνομόνων που παρουσιάστηκε την επόμενη χρονιά απέδωσε το συμβάν στην αποτυχία του προγράμματος συντήρησης του αεροσκάφους ώστε να ανιχνευθεί η ζημία από τη διάβρωση που είχε προκληθεί μετά από την καταπόνηση όλων αυτών των μετακινήσεων.

Η πτήση 243 θεωρείται ιστορική για την ασφάλεια των αεροσκαφών, καθώς με αφορμή το πρωτοφανές δυστύχημα προστέθηκαν νέοι και πιο αυστηροί έλεγχοι.

Πηγή : enimerotiko.gr